

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/68/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1011200649
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:1011200649.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: JUDr. Dušan Pohovej, správca konkurznej podstaty úpadcu "TAZ, a.s., v likvidácii, IČO: 36 227 803, so sídlom Coburgova 84, Trnava", zast. JUDr. Soňou Pohovejovou, advokátkou, AK so sídlom Záhradnícka 37, Bratislava, proti žalovanému: W. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. W. X, W., o zaplatenie 119,49 eura a príslušenstva, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Mgr. Ing. Pavol Korytár, Sladovnícka 13, Trnava, správca úpadcu "Trnavské automobilové závody, štátny podnik v likvidácii, IČO: 00 009 199, so sídlom Trnava", zast. Mgr. Mgr. Pavlom Sojkom, advokátom, AK so sídlom Nám. Matice Slovenskej 1713/8, Dubnica nad Váhom, o odvolaní žalobcu, proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 13C/135/2011 - 59 zo dňa 28. novembra 2011, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa určil, že vedľajšie účastníctvo Mgr. Ing. Pavla Korytára, správcu úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze na strane žalovaného je prípustné, keď dospel k záveru, že podľa v zmysle § 93 ods. 1, 3 a 4 O.s.p. vedľajší účastník má právny záujem na výsledku konania vo veci (v ktorej predmetom sporu je zaplatenie nájomného), keďže súd bude ako prejudiciálnu otázku riešiť, kto bol vlastníkom resp. prenajímateľom bytu v rozhodnom období, keď tak žalobca ako aj vedľajší účastník tvrdili, že mali v rozhodnom období postavenie prenajímateľa pričom žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že nájomné za rozhodné obdobie poukázal vedľajšiemu účastníkovi.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že vstup vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do konania neprípúšťa. Podľa žalobcu vedľajší účastník nepreukázal podmienku prípustnosti vedľajšieho účastníctva, t.j. právny záujem na výsledku konania, pretože právny záujem je daný, ak sa výsledok konania priamo alebo nepriamo dotkne hmotnoprávneho postavenia vedľajšieho účastníka konania, jeho práv a povinností v konkrétnom hmotnoprávnom vzťahu. Zastáva názor, že právne postavenie správcu úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik, nebude v súvislosti s výsledkom tohto konania akýmkoľvek spôsobom zmenené; výsledok tohto konania nebude zakladať akúkoľvek priamu alebo nepriamu zmenu hmotnoprávneho postavenia správcu úpadcu Trnavské automobilové závody, štátny podnik.

Žalovaný ani vedľajší účastník odvolanie nepodali.

Odvolací súd prejednal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. celú vec (o prípustnosti vedľajšieho účastníctva) podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že vyriešenie spornej

otázky (t.j. či má vedľajší účastník právny záujem na výsledku tohto konania) súdom prvého stupňa treba považovať za správne a odvolaniu nebolo možno priznať vecný úspech.

Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadcu "TAZ, a.s., v likvidácii, Trnava, Coburgova 84" (na ktorého bol konkurz vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3K/105/99 z 21.12.1999) zahrnul do súpisu majetku patriaceho do podstaty okrem iného aj byt žalovaného (resp. presnejšie celý bytový dom, v ktorom sa byt nachádza). Neskôr však Okresný súd Trnava v konaní jeho sp. zn. 25K/2/ 2007 - 1144 (teda v konkurznej veci úpadcu „Trnavské automobilové závody, štátny podnik v konkurze, Trnava“, čiže úpadcu, ktorého správcom je vedľajší účastník) nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalobcovi z prejednávanej veci (JUDr. Pohovejovi) nakladať aj s bytovým domom súp. č. XXXX na parcele č. XXXX/XXX pre obec a katastrálne územie W., pričom Krajský súd v Bratislave (ako súd odvolací) takéto uznesenie práve na základe odvolania JUDr. Pohoveja svojim uznesením z 29. januára 2009 sp. zn. 1CoKR/17/2008 zmenil a návrh na predbežné opatrenie zamietol. V odôvodnení takéhoto zmeňujúceho uznesenia sa nachádza ako záver o právach k veci zaradenej do súpisu na strane toho správcu, ktorý vec do súpisu zahrnul ako prvý (ktorým správcom v rovine sporu žalobcu a vedľajšieho účastníka z prejednávanej veci bol žalobca) a to až do rozhodnutia o excindačnej (vylučovacej) žalobe, tak aj názor, podľa ktorého Okresný súd Trnava excindačnú žalobu žalobcu voči vedľajšiemu účastníkovi (vo veci vedenej takýmto súdom pod sp. zn. 44Cbi/6/2007) nemal prejednávať, nakoľko tomu mala brániť prekážka skôr začatého konania o tej istej veci. Tú má predstavovať konanie Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 68Cbi/10/2010, i keď v takomto prípade s postavením účastníkov v tzv. opačnom garde a prebiehajúce na základe žaloby sledujúcej vylúčenie veci t.j. aj bytového domu s bytom žalovaného zo súpisu podstaty vykonaného žalobcom, kde však konanie má byť prerušené do skončenia konania Okresného súdu Trnava sp. zn. 13C/279/99 (o určení vlastníckeho práva k majetku pojatému do súpisu žalobcom). Aj v čase vydania uznesenia Krajského súdu v Bratislave v konkurznej veci bolo aj tomuto súdu známe, že excindačnú žalobu žalobcu Okresný súd Trnava už rozsudkom z 26. marca 2008 č. k. 44Cbi/6/2007 - 653 zamietol a takýto jeho rozsudok na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave rozsudkom z 23. septembra 2008 č. k. 21CoKr/4/2008 - 767 potvrdil.

Ak žalobca neuspel s námietkou neoprávnenosti pojatia bytového domu s bytom žalovaného do súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu reprezentovaného vedľajším účastníkom, v skutočnosti tým bola konštatovaná existencia práva uplatňovaného žalobcom na strane vedľajšieho účastníka. Tu sa totiž muselo vychádzať nielen z ďalšej skutočnosti známej tunajšiemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti (teda bez potreby vykonávania na ňu osobitného dokazovania podľa § 121 O.s.p.) a síce, že excindačná žaloba žalobcu nebola zamietnutá len z formálnych, ale i z vecných dôvodov; ale tiež z toho, že treba považovať za prakticky vylúčené, aby s rovnakým výsledkom mohlo skončiť aj dosiaľ neskončené konanie vedené na základe excindačnej žaloby vedľajšieho účastníka (teda že by tu mohla existovať situácia, v ktorej by sa jednou i druhou takouto žalobou domáhala rozhodnutia osoba bez právneho vzťahu k veci a právo k veci zaradenej do súpisu by tak malo patriť celkom inej - z pohľadu žalobcu a vedľajšieho účastníka tretej osobe). I pri vyjdení z úvahy Krajského súdu v Bratislave o existencii práva k veci po jej zaradení do súpisu v poradí prvým správcom na strane takejto osoby a to až do rozhodnutia o excindačnej žalobe potom významným v prejednávanej veci bolo, že tu k uplatneniu práva na zaplatenie nájomného práve za obdobie zhora došlo až po rozhodnutí o excindačnej žalobe žalobcu spôsobom vyznievajúcim v jeho neprospech a to v situácii, keď platby vymáhané žalobcom už žalovaný (v pozícii nájomcu bytu) zaplatil vedľajšiemu účastníkovi a otázkou podržania si práva odvodzovaného od skoršieho súpisu veci aj po ustálení neoprávnenosti takéhoto súpisu sa doteraz žiaden súd nezaoberal.

Práve to bol ale dôvod, pre ktorý vyriešenie tejto otázky prislúchalo okrem konania o určení vlastníckeho práva (spomenutého vyššie) aj konaniu v prejednávanej veci a iným jemu obdobným konaniam s druhovo totožným predmetom (v ktorých pred rozhodnutím o práve na žalobou požadované plnenie a to až do právoplatnosti vecného rozhodnutia o tzv. vlastníckej žalobe, pokiaľ k takému rozhodnutiu pravda dôjde, si je nutné vyriešiť a zodpovedať predbežnú otázku, komu v rozhodnom období prislúchalo postavenie vlastníka a najmä prenajímateľa bytu, za ktorý sa žiada zaplatenie nájomného). Tým bol ale zároveň daný aj právny záujem osoby, ktorej sa už z takéhoto právneho dôvodu plnilo, na výsledku konania v prejednávanej veci. Je totiž celkom zjavné, že prípadný úspech žaloby v prejednávanej veci

(spojený s konštatovaním práva na nájomné na strane žalobcu) by logicky viedol k následnej požiadavke žalovaného na vrátenie mu plnenia poskytnutého ním predtým vedľajšiemu účastníkovi. Pretože potom na právny záujem teória občianskeho procesného práva a i relevantné závery doterajšej rozhodovacej praxe súdov už v prípade ohrozenia práva a nie až jeho porušenia (v tejto súv. por. napr. i komentáre a prevažujúcu judikatúru k podmienke naliehavého právneho záujmu na určení podľa § 80 písm. c) O.s.p.), bolo mimo akúkoľvek pochybnosť, že nešlo prijať argumentáciu žalobcu snažiacu sa podsunúť názor, podľa ktorého by právny záujem osoby vstupujúcej do konania ako vedľajší účastník na jeho výsledku (konania) mohla založiť len existencia sporu medzi žalovaným a takouto osobou (rozumej už existujúca potreba čeliť požiadavke na vrátenie plnenia) a nie už aj hrozba, že sa tak stane. Prijatie opačného výkladu by totiž pomerne absurdne vedľajšie účastníctvo osoby, ktorej sa plnilo, podmieňovalo podaním žaloby o vrátenie plnenia aj v tých prípadoch, v ktorých ten, kto plnil, buď sám nemá celkom jasno, na strane ktorého z možných veriteľov (rozumej osôb sporiacich sa o také postavenie) je právo, alebo naopak nemá (až do preukázania, resp. rozhodnutia o opaku) dôvod pochybovať o tom, že takéto postavenie prislúcha práve osobe usilujúcej sa tu o post vedľajšieho účastníka.

Vedený týmito úvahami preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z dôvodu vecnej správnosti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania potom (rovnako ako pred ním súd prvého stupňa o trovách konania prvostupňového) nerozhodoval, nakoľko tu šlo len o procesné (čiastkové) rozhodnutie v naďalej prebiehajúcom konaní, v ktorom vyporiadanie sa s otázkou náhrady trov konania prislúcha až konečnému rozhodnutiu.

Odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvého stupňa, že napadnutým uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom prvostupňový súd rozhodol i o pripustení zmeny petitu žaloby. Proti tejto časti výroku uznesenia podal odvolanie vedľajší účastník.

Podľa § 374 ods. 4 O.s.p. proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatela je vždy prípustné odvolanie. Odvolaniu podanému proti rozhodnutiu, ktoré vydal súdny úradník alebo justičný čakatel, môže v celom rozsahu vyhovieť sudca, ktorého rozhodnutie sa považuje za rozhodnutie súdu prvého stupňa; ak sudca odvolaniu nevyhovie, predloží vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Ak odvolanie podané v odvolacej lehote oprávnenou osobou smeruje proti rozhodnutiu súdneho úradníka alebo justičného čakatela, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa (§ 202), rozhodnutie sa podaním odvolania zrušuje a opätovne rozhodne sudca.

Vzhľadom na to, že v danom prípade proti rozhodnutiu súdu o zmene návrhu odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. f) O.s.p.), uznesenie sa v tejto časti zrušilo a o zmene návrhu rozhodne sudca.

Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.